

„Съеъ рѣцѣ си очи закрихъ;
 „Близо бѣше да ся бухна,
 „Дол' от' дърво да ся грухна:
 „Па бы, що бы, ако умрѣ,
 „Що имаше да кахѣрѣ?
 „Както всички така и азъ,
 „То е вече—добръ чясъ!
 „Дълъгъ - широкъ ся прострахъ,
 „Паднахъ доло, нѣ не умирахъ:
 „Душмански ся ударихъ,
 „Болки само угадихъ.
 „Нѣма вече що да правѣ,
 „Нуждно было тѣй да страдамъ:
 „Оглѣдвахъ ся като крава,
 „Вѣвъ подлуди зѣхъ да впадамъ.
 „Стояхъ много и охкахъ,
 „Глѣдахъ примрялъ и викахъ:—
 „Додѣ трясъкъ пакъ затрѣши
 „Пакъ поквари тишина.
 „Изново ся пакъ повтори;
 „Земята ся на двѣ стори:
 „Тъмна страшна бездна зина,
 „Пропастъ една прѣвиспренна!
 „Страшный шюмъ пакъ зашюмтя,
 „Прѣголяма мѣлва стана:
 „Чювахъ ся викове,
 „Диви страшни гласове.
 „Появи ся малкъ мракъ,
 „Задади ся тъмень облакъ;
 „Виждаше ся кат' да пѣзи,
 „Заглѣда ся кат' скакалци.